

Rossz korral, - és korával összetöpped
az ember kedve. Hiheti a többet, -
de kérdi már: más mérlegen mit érne
Kosztolányi Hajnali részegsége?
Jó. Égi bált látott fent élénk Szépen, -
s ki tartotta lent, háza ketrecében?
Be-becsaphatta önmagát, vigyázón,
de intő árnyék átbújt fénytelt zászlón.

Ugat a dog, góg-palota kövére
ha leülni mer a Kereszt szegénye.
S ki bentről bámul, s fenn hordott az orra?
Hajléktalan néz hajléktalanokra.
Ha furcsán hangzik is: hajlék az Eszme,
lélek-tetőt ad ítélő telekre.
Ha ily eszme nincs, - elűzött az élet:
telten üres templom erről mesélget,
csak nem halljátok, hajléktalan népség, -
szívbe látni, önzők, hol a merészség?
Már úgy értem: a saját szívetekbe,
eszmétekbe, míg hajléktalan este
hajol fölétek, akárhány szobában,
s angyalt formáló, aranyszárnyas láng van
a lámpákban, de kormot küld a légnak
érdek-tüze sok hamis szentbeszédnek..

Nem csak az erdőn, nem csak ők szegények,
ti is, hiába álszent-egű ének,
hajléktalanok vagytok, mert az eszme,
eszmétek nem az, melynél melegedne
a becsület. Ó, nem az őskeresztény
igazság-vágy! Az, Ördögöt lefestvén,
nem hízelgett a bíborszín-parancsnak:
lent, a sötétben, ahol nem volt ablak,
ablakot nyitott, tárt ki a világnak,
az Eszme volt még, amely lát és láttat!

Az Eszme volt.. s mivé lett csillag-sorsa,

melyet vérével váltott át pirosra?
Hol kóborol most? E jelentől messze.
S miért nincs senki arra: Őt keresse?
Ó, újra s újra csupán szolgák vannak,
csak hízalgői bíborszín-parancsnak?

Fedél nélküli, hendikeppes ország!
Pökhendiség járhatja a bolondját
veled, s a kínzó kérdés, mely el nem ül:

minek vagy híve, mondd, „rendületlenül”?

(2011)